Vättern runt med Stina och Ingegerd 5-7 maj 2014

Måndag morgon, i strålande solsken, kom Stina och Ingegerd hem till mig med sitt pick och pack och installerade sig i husbilen. Christer och Fritz övervakade vår avfärd och vi vinkade glatt farväl och styrde kosan mot begravningsbyrån på stan, där Ingegerd skulle lämna några papper. Hon hade uttryckt viss misstro mot min förmåga att navigera husbilen i så trånga utrymmen, men det gick utmärkt och snart kunde vi starta mot vårt första mål, Gränna. Stina, som har ett förflutet som scout, utsågs till kartläsare, ett uppdrag hon utförde med bravur. Hon hade till och med skaffat en karta över Vägverkets rastplatser och när vi tog vår första paus på en av dem, Sickelsta 57 m över havet, visade det sig att hon hade färdig fikakorg med sig också. Även om solen sken var det ingen värme ute, så Ingegerd och jag var lite tveksamma till att sitt ute, men Stina sa att det måste man när man är på utflykt.

Sålunda stärkta passerade vi Örebro och kom in på väg 50, som är lite roligare än den motorväg vi dittills kört på.

Plötsligt dök skylten Vätterns Väveri upp. Den skylten har jag sett varje gång vi åkt den här vägen, men aldrig haft tillfälle att stanna. Nu svängde jag förstås in och vi såg att det var öppet, så jag parkerade vid en lada och vi traskade in. Där fanns mycket att titta på, bland annat dukar vävda i något som heter Vätternruta. Det är ett fint mönster, men jag lyckades avhålla mig från att skaffa ännu en duk. Damen i butiken berättade att dukarna vävs på plats och sa att vi gärna fick gå och titta.

Det hängde en uppsättning hörselkåpor utanför dörren och vi uppmanades att sätta på oss varsin innan vi gick in ”om telefonen skulle ringa”. Vi förstod nog inte riktigt, men vi gjorde som hon sa. I vävrummet stod ett antal vävstolar från 50-talet och i flera av dem satt det halvfärdiga vävar, men ingen vävstol var igång. Marie hette kvinnan som skötte allt och hon berättade att hon hade problem med en av maskinerna, men att hon nog snart skulle ha den igång igen.

Stina hade förstås bäst förståelse och flest frågor och Marie tog sig tid att visa oss runt och att besvara alla frågor. Mitt i allt ringde telefonen och vi förstod varför vi skulle ha hörselskydd. Det var den mest genomträngande signal jag hört. Det var tvunget förstås för att överrösta slamret från vävstolarna, men vi hoppade högt.

Ingegerd handlade nytt tyg till sin kökssoffa och Stina köpte en duk hon tänker ge bort innan vi tackade för oss och åkte vidare.

Det blev inte så långt, för rätt snart dök nästa lockande skylt upp, Kinaparken stod det på den och jag svängde förstås. Nu hamnade vi på smalare och smalare vägar tills vi ställdes inför uppmaningen att köra uppför en väg som bestod av två hjulspår med gräs i mitten för att komma till en parkering. Kändes inte riktigt som något jag ville göra med en jättebil, så Stiga steg ur och rekognoserade. Medan hon var borta försökte Ingegerd och jag räkna ut hur jag skulle kunna vända bilen och när Stina efter en god stund kom tillbaka, hade vi en plan, men hon berättade att det fanns en rymlig parkering bakom kullen och att vi skulle kunna vända där. Kinaparken ville man ha 80:- per person i inträde till. Både Stina och Ingegerd har varit i Kina så ingen av oss var intresserad av att betala så mycket, så vi kröp uppför backen och körde runt och tillbaka mot stora vägen. Vi hade tur och mötte ingen.

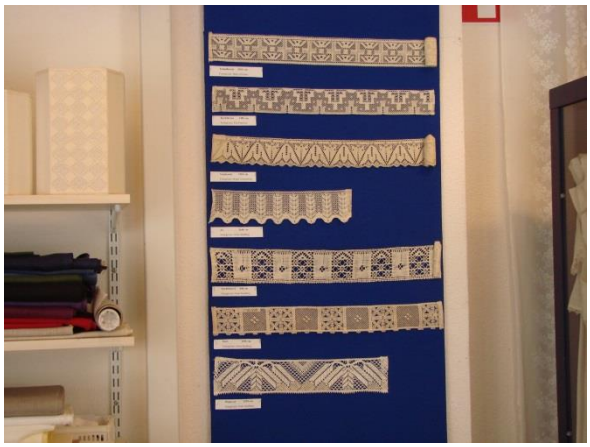
Nu började vi tycka att det var dags för lunch. Vi hade retat Ingegerd för att hon hade köpt så himla mycket frukostmat, men nu kom vi på att vi kunde äta fil och smörgås till lunch på någon vacker plats efter vägen. Det blev Medevi brunn, som vi tyckte påminde oss om Sätrabrunn och Loka. Hon trollade fram massor med mat och vi blev ordentligt mätta.

Planen var att vi skulle stanna till i Motala, men nu var nya förbifarten klar och vi tyckte inte längre att Motala lät så lockande, så vi fortsatte till Vadstena. Där följde vi skyltar som det stod Ställplats husbilar på och blev ledda på kringelkrokiga vägar till en välordnad parkering för husbilar alldeles intill slottet. Perfekt!

Vi tog vägen genom slottet och in mot centrum. Stina skulle besöka Svenska spetsars knyppelaffär och den gick vi rakt på. Oj, vad det går att knyppla – om man kan. Damen i affären rekommenderade oss att besöka glasbruket, men först ville vi besöka klosterområdet och Birgittakyrkan. Den visade sig vara väl värd ett besök.

Efter kyrkobesöket tog vi en promenad i solen och passade på att gå in på ett konditori och införskaffa något extra gott till eftermiddagskaffet.

Vi gick också till glasbruket och överväldigades av mängden vackra kristallsaker.

Tillbaka till bilen och iväg vidare söderut på en inte alltför stor väg. Det föll oss in att försöka få en titt på några fåglar vid den berömda fågelsjön Tåkern och vi svängde in mot sjön på en väldigt smal, men asfalterad väg. Det var lite knöligt att möta bilar, vilket vi gjorde, så när vi kom till parkeringen till ett fågeltorn åkte jag in där och där dukade vi upp våra godsaker och fikade i solskenet. Stina och Ingegerd som förmodligen är mer intresserade av fåglar än vad jag är, tog en promenad ner mot fågeltornet, men jag tror inte de såg så många fåglar.

Vi såg i alla fall en mängd fruktträd, en rabarberodling och kanske ett jordgubbsland, allt täckt i odlingsplast, en märklig syn.

När vi kom fram till Ödeshög såg vi till att inte hamna på motorvägen, utan vi fortsatte på den mindre, turistvägen, ner mot Gränna. Vi stannade vid ett speciellt vackert ställe och fotograferade innan vi kom fram.

Campingen i Gränna ligger alldeles vid hamnen och var väldigt fin och välordnad. Vi fick en bra belägen tomt nära servicehuset och inom wi-fi-täckningen, sladdade in oss och började utforska omgivningarna. Ingegerd började med att utforska diskbaljan genom att ta hand om lunch- och fikadisken.

Vi träffade på en dam från Holland som gick omkring med kamera och förtjust fotograferade hur fin och välordnad campingen var. Hon var smått lyrisk. Hon och hennes familj var på väg till Stockholm.

Måndagskvällen var det jag som fixade middag. Jag hade tagit med laxsoppa, vridet bröd och Tiramisu och en flaska mousserande vin. Det var ju mitt 50-årsjubilem. 50 år sedan jag tog studenten. Mina medresenärer blev vederbörligen imponerade.

De tog en kvällspromenad innan vi gick till sängs, väldigt belåtna med vår första dag.

Tisdag

Det regnar och har regnat hela natten. Vår planering var att vi skulle tillbringa förmiddagen på Visingsö, men med den blåst och det regn som var, kändes det inte längre som ett alternativ. I stället åt vi frukost i lugn och ro, men när jag skulle koka mig lite mer vatten till en andra kopp kaffe hade vi ingen el längre. Jag gick ut i regnet och kontrollerade kabel och kontakter, men kunde inte se något konstigt. Vi lägste instruktionsbok och kollade automatsäkringar och jordfelsbrytare, men allt verkade vara som det skulle, så vi började misstänka att det blivit något fel på vår el-stolpe. Vi skulle ju i alla fall åka, så vi brydde oss inte längre, utan packade ihop och åkte iväg. Betalat hade vi gjort när vi kom.

Stina hade beställningar på polkagrisar, så ett polkagrisställe skulle vi hitta. Nu var jag inte så pigg på att stanna inne i Gränna fast vi såg massor av skyltar som utlovade polkagristillverkning, men när vi väl tråcklat oss igenom Gränna stannade jag på ett ställe med stor och inbjudande parkeringsplats. De hade ingen tillverkning den dagen, men vi handlade polkagrisar där ändå och fick tips på ett annat ställe som nog skulle ha tillverkning.

Vi hittade det stället också och vi hade aldrig sett såna mängder olika polkagrisar. Tillverkning hade de också, men vi orkade inte stå och vänta på att polkagrisbagaren skulle sätta igång utan vi åkte vidare. Fortfarande på samma turist-väg, nu ner mot Huskvarna.

Det regnade, men vi tyckte det var en vacker väg och när jag fick syn på en vägskylt mot Visa kulle, var jag bara tvungen att svänga av. Vista kulle berättade min mamma om som ett ställe dit hon och hennes kompisar åkte när hon var ung, så det är klart att jag ville se det. Nu var väl vägen kanske inte riktigt dimensionerad för en fullvuxen husbil, men skam den som ger sig. När vi kom fram till ett rödljus utanför vad som verkade vara den smala ingången till en ravin, var det snudd på att jag skulle försöka vända.

Vi klämde oss igenom ravinen och på andra sidan fanns en skylt till en parkering vid Vista kulle Naturreservat. Där parkerade vi och så steg vi ur och läste på informationsskyltarna, balanserade på en smal bro över till en paviljong och därifrån hade vi en fantastisk vy ut över Vättern. Om det inte småregnat hela tiden hade det vara ännu mer fantastiskt.

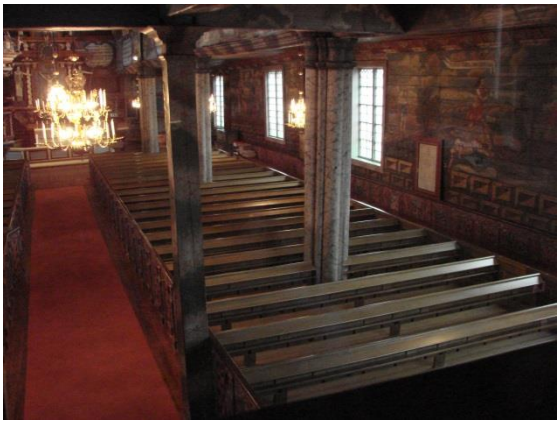

Stina och Ingegerd begav sig på orkidéjakt och jag hittade mandelblom och viol. Så embarkerade vi husbilen igen och fortsatte på den lilla, smala väg vi kommit på. Tillbaka genom ravinen ville jag helst slippa köra, fast vi såg en mjölkbil som åkte igenom, så den var nog rymligare än den kändes. Vi kom fram i Huskvarna och till en OK- mack, så vi passade på att tanka. Sedan följde vi skyltarna till väg 195 mot Habo och Hjo och åkte alltså runt Jönköping på behörigt avstånd innan vi fick svänga norrut igen.

Kartläsar-Stina hittade en träkatedral på kartan och vi bestämde oss för att ta en närmare titt på den.

Det blev en stor omväg, men den var verkligen värd att besöka. Ingen av oss hade någonsin sett något liknande. På utsidan såg den ut som en stor träkyrka, men när man kom in i den blev man alldeles förstummad. Det fanns inte en kvadratmillimeter av insidan som inte var bemålad med bibliska bilder. Där fanns också pelare och skulpturer och till och med taket var fyllt av bilder. En rent otrolig upplevelse.

Vi var alldeles betagna när vi kom ut och sa att ”det kan inte finnas någon annan kyrka i Sverige som slår det här”.

Det regnar fortfarande när vi kommer fram till campingen i Hjo. Det regnar när vi bestämmer var vi vill stå. Tjejen i receptionen sa nämligen att vi kunde leta upp var vi ville stå och sedan komma och berätta var vi står. Vi ställde oss förstås bekvämt nära servicehuset. Det är så bra att stå nära när det regnar hela tiden.

Med viss bävan kopplade vi in el-kabeln. Vi fick ingen el. Då gjorde vi ett nytt försök med jordfelsbrytaren och den här gången tog Ingegerd i av fulla krafter och lyckades få upp strömbrytaren och – halleluja – vi hade el igen!

Det ösregnade, men vi klädde oss så gott vi kunde i regnponchos från Liseberg och alla tjocka tröjor vi hade med oss och så promenerade vi in till Hjo centrum. Vi gick genom Stadsparken, som säkert är en underbart vacker park, om vi hade varit där i solsken. Nu fick vi gå och stirra i marken och försöka undvika de värsta pölarna.

Så kom vi till ett antal sekelskiftesvillor i trä med spännande namn, men i behov av upprustning och helt tydligt obebodda, utom ett som var Förskola och ett som var Vandrarhem. Det är vandrarhemmet som syns bakom Ingegerd och mig. Vi undrade så vad det var för något och när vi kom fram till centrum och såg en Turistinformationsskylt försökte vi hitta dit, men den var helt instängd bakom byggstängsel.

Det kom ut en Nya Moderaterna karl ur en valstuga och vi frågade honom hur vi skulle komma åt Turistbyrån och han tyckte vi skulle försöka genom biblioteket, vilket vi gjorde. Turistbyrån stängde 17 och vi kom en kvart för sent, men bibliotekarien försökte hjälpa oss ändå och en besökare på biblioteket visste berätta att husen hört till hotellet, men nu skulle byggas om till bostäder. Under tiden hade bibliotekarien pratat med Turistbyråtjejerna och de lät oss komma in och få information, karta och lita andra upplysningar, vilket vi förstås blev väldigt glada över.

Vi tackade alla för hjälpen och sedan gick vi ut i regnet igen och gick mot det som kallas trästaden och som låg runt kyrkan. Det är svårt att turista i ösregn. Kartan blir så soggig och så fryser man. Vi gick varvet runt och passerade även minnesmärket över Svensk Tenns grundare, som var från Hjo, innan vi klafsade tillbaka till campingen. Våra genomblöta regnkläder slängde vi i garaget tillsammans med böta handskar och skor och så gick vi in i husbilen och drog upp värmen ett par grader.

Då fick vi se att golvmattan var alldeles blöt utanför toadörren och när vi lyfte upp den och tittade såg vi att det sipprade fram vatten. Var kom det ifrån? Vi höll på en god stund med att försöka hitta en förklaring, jag ringde till och med till Christer, men vi kom inte på något. Vi bara la en handduk där vi trodde det kom ifrån och så kollade vi ofta hur mycket det kommit. Det var inga mängder. Mattan hade vi ställt i duschen. Sen kunde vi inte göra mer, tyckte vi utan vi satte oss till bords.

Denna kväll bjöd Stina på kycklingrulader med jättegod sås och vi lät oss väl smaka. Sedan tittade vi på nyheter och avslutade kvällen med att se semifinalen i Melodifestivalen och såg att Sanna gick vidare till final. Vattnet på golvet hade torkat, och vi kunde gå och lägga oss och låta regnets smattrande mot taket söva oss, eller som i Stinas fall, hålla oss vakna.

Onsdag

Det regnade hela natten och det regnade när vi vaknade och när vi drog ifrån gardiner och draperier var vindrutan totalt igen-immad. Jag försökte ta en bild ut över Vättern, men det blev inte så bra genom den regnprickiga rutan. Det gick gäss på sjön! På ena sidan av husbilen hade det bildats en sjö och i den simmade en and-hanne!

Stina hade beställt färska frukostfrallor åt oss och rätt som det var kom en man från receptionen och levererade bullarna direkt vid dörren. Det var en lika oväntad som uppskattad service. Det är något visst med färskt bröd till frukost, en sak är de smular förskräckligt, så när vi ätit klart gick jag till receptionen och betalade, Ingegerd tog fram dammsugaren och Stina gick och diskade.

Jag ville veta var man kunde tappa ur gråvatten. Det fick jag veta och när vi plockat ihop och gjort allt klart för avfärd – och torkat upp lite vatten som sipprat fram – körde jag först till det stället. De hade en stor plåtlåda på hjul som man kunde rulla in under avtappningsröret och så låta gråvattnet rinna ut genom en ansluten slang. Jättebra! Det var bara det att vårt gråvattensrör mynnade så nära marken att den där vagnen inte gick in under! Jag gav upp direkt och vi åkte. Jag hade ingen lust att stå där i ösregnet och slåss med en plåtvagn.

Vi körde norrut mot Karlsborg. Där åkte vi in för att ta en titt på fortet och åkte längs befästningen och sedan in mot Fästningstorget och så hit och dit och runt och till sist visste vi inte hur vi skulle komma ut igen. De utfartsportar som fanns var alldeles för små för en husbil att kunna passera igenom. Som tur var hittade vi ut till sist och kunde fortsätta hemåt.

Dock stannade vi i Olshammar och besökte Verner von Heidenstams barndomshem, fast vi försökte inte komma in i kyrkan. Där drack vi förmiddagskaffe och skrev in oss i gästboken.

Nästa stopp, fast vi stannade inte, blev i Askersund. Vi tog en långsam rundtur i den lilla staden och så åkte vi ut på stora vägen igen och bestämde att vi skulle försöka undvika motorvägen mot Örebro.

Då blev det istället vägen över Hallsberg och Kumla och där fastnade jag åter för skylten Skulpturutställning. Det var ju den skylten som fick Agneta och mig att hamna i Kvarntorp för några

år sedan. Nu gick vi inte upp på slagghögen, men jag tror jag inspirerade Stina och Ingegerd till att göra ett besök när det blir fint väder. Nu, jag vet inte om jag nämnt det tidigare, regnade det.

Vi åkte också genom Örebro, innan vi tvingades ut på motorvägen igen. Nu började det kännas som dags för lunch och vi försökte först på ett ställe, men det var inte öppet, så vi hamnade på Dinners i Arboga. Mina medresenärer bjöd mig på lunch och det var jättegod mat. Så vi ankom till utgångspunkten mätta och belåtna.

Hela resan var jättetrevlig och att det regnade två dagar av tre var ju inget vi kunde göra något åt.

Första resdagen sken i alla fall solen!

Västerås 14-05-08

Bilder med ram kommer från Stina.